

ἐξελέχθη διάδοχος τοῦ βασιλέως Καρόλου ὁ Πρίγκιψ Φερδινάνδος δευτερότοκος υἱὸς τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ τοῦ Καρόλου, ὅστις πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ Δουκὸς τοῦ Ἐδιμβούργου τοῦ ποτὲ ἐκλεχθέντος βασιλέως τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ ποιήτρια βασίλισσα τῆς Ρουμανίας δυστυχῶς πάσχει ὑπὸ χρονίου τινὸς νοσήματος, ὅπερ ἀπειλεῖ τὴν πολύτιμον αὐτῆς ὑπαρξιν, τῆς ὁποίας τὴν ἐπιμύκνουν εὐχονται πάντες οἱ ἀγαπῶντες τοιοῦτους γλυκεῖς, συμπαθεῖς καὶ σύναμα ἰσχυροῦς χαρακτῆρας.

Ἡ ΜΑΥΡΗ ΩΡΑΙΟΤΗΣ.

Αὐτοβιογραφία ἐνὸς ἵππου.
(Ἴδε προηγούμενον φύλλον)

«Μετὰ τούτο μὲ ἀπέστειλαν εἰς τὸ ἀλογοπάζαρον διὰ νὰ πωληθῶ. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποσχεθῶν ὅτι ἤμην ἐλευθέρᾳ ἐλαττωμάτων, ὅθεν δὲν ἐγένετο λόγος περὶ τούτου. Ἡ ὠραία μορφή μου καὶ τὸ καλὸν βάδισμά μου ταχέως προσέκλυσαν τὴν προσοχὴν κυρίου τινός, καὶ τὸν ἕκαμον νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν τιμὴν μου ὀλίγον περισσότερον, καὶ οὕτως διὰ δημοπρασίας κατεκυρώθη εἰς αὐτόν. Οὗτος ἦτο μεταπράτης ἵππων καὶ μὲ ἐδοκίμασε πολυτρόπως καὶ μὲ διαφόρους χαθιάδες, ταχέως δ' ἀνεκάλυψε τί δὲν θὰ ἠδύναμην νὰ ὑποφέρω. Τελευταῖον μὲ ἠνίοχει ἡσύχως ἀνευ τεντωτικῶ χάλινου, καὶ ἔπειτα μὲ ἐπώλησεν ὡς ἐντελῶς ἡσυχον ἵππον εἰς ἓνα κύριον ἐκ τῆς ἐξοχῆς. Οὗτος ἦτο καλὸς κύριος καὶ ἐπερνοῦσα καλὰ μὲ αὐτόν. Ἄλλ' ὁ παλαιὸς ἵπποκόμος του ἀνεχώρησε καὶ ἄλλος νέος ἔλαβε τὴν θέσιν του. Ὁ νέος οὗτος ἦτο κακῆς διαθέσεως καὶ σκληρᾶς χειρὸς ἄνθρωπος — ἄλλος Σαμφὼν—καὶ πάντοτε ὠμίλει μὲ τραχεῖαν ἀνυπόμονον φωνήν. Ἐὰν δὲ δὲν ἐκινούμην εἰς τὸ ἵπποστάσιον τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν μὲ ἐχρειάζετο, μὲ ἐκτύπα μὲ ὅ,τι ἐτύχαινε νὰ κρατῆ εἰς τὰς χεῖράς του. Πᾶν ὅ,τι ἐπραττεν ἦτο χονδρὸν, καὶ ἤρχισα νὰ τὸν μισῶ. Ὅ,τι ἐπεθύμει ἦτο νὰ μὲ κάμῃ νὰ τὸν φοβοῦμαι, ἀλλ' ἐγὼ ἤμην ὑψηλοφρονεστέρα ἢ ὥστε νὰ ὑποταχθῶ διὰ τοιούτου τρόπου, καὶ μίαν ἡμέραν ὅτε μὲ εἶχε παρρηγίσει περισσότερον τοῦ συνήθους, τὸ ὁποῖον τὸν ἕκαμε νὰ θυμώσῃ μεγάλως, μὲ ἐκτύπησε κατακέφαλα μὲ τὴν μαστίγα τοῦ ἠνιόχου. Ἄλλ' ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ποτὲ δὲν ἐτόλμησε νὰ πατήσῃ πλέον εἰς τὴν φάτην μου, διότι ἐγνώριζεν ὅτι εἶτε τὰ χάλιά μου, εἶτε οἱ ὀδόντες μου ἦσαν

ἔτοιμα δι' αὐτόν. Μὲ τὸν κύριόν μου ἤμην ἐντελῶς ἡσυχος, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐπέισθη εἰς ὅσα ὁ ἵπποκόμος τῷ εἶπε, καὶ λοιπὸν ἐπωλήθη πάλιν.

«Ὁ αὐτὸς μεταπράτης ἤκουσε περὶ ἐμοῦ καὶ εἶπεν ὅτι ἐγνώριζεν ἐν μέρος, ὅπου θὰ ἔμενον εὐχαριστημένη. Εἶναι λυπηρὸν, ἐπρόσθεσεν, τόσο λαμπρὸς ἵππος νὰ καταστραφῇ δι' ἔλλειψιν καλῆς δεξιᾶς πείρας,» τὸ δ' ἀποτέλεσμα τῆς συστάσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ἦτο ὅτι εἶμαι ἐδῶ τώρα. Ἄλλ' εἶχον πεισθῆ καθ' ἑαυτήν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν οἱ φυσικοὶ ἐχθροὶ μου καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπερασπίζωμαι τὸν ἑαυτόν μου. Βεβαίως ἐνταῦθα τὰ πράγματα εἶνε πολὺ διαφορετικώτερα, ἀλλὰ ποῖος ἤξευρε πόσον καιρὸν θὰ διαρκέσῃ ἡ κατάστασις αὕτη; Ἐπεθύμουν νὰ ἠδύναμην νὰ σκέπτομαι περὶ τῶν πραγμάτων, ὅπως σκέπτεσαι σύ, ἀλλὰ δυστυχῶς μετὰ τοιαῦτα καὶ τσοαῦτα παθήματα δὲν δύναμαι.»

—«Ἄλλὰ, τῷ εἶπον, θὰ εἶναι μεγάλη ἐντροπὴ εἶναι σὺ ἐλακτικῆς ποτε ἢ ἐδάγκανες τὸν Ἰωάννην ἢ τὸν Ἰάκωβον.»

«Δὲν σκοπεῖω νὰ πράξω τούτο, εἶπεν αὐτή, ἐνόσφ εἶναι καλοὶ πρὸς ἐμέ. Πράγματι ἐδάγκασα μίαν φοράν τὸν Ἰάκωβον πολὺ κακὰ, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης τῷ εἶπεν, «Μεταχειρίσου τὴν μὲ καλωσύνην,» καὶ ἀντὶ νὰ μὲ τιμωρήσῃ, ὡς περιέμενον, ὁ Ἰάκωβος ἤλθε πλησίον μου μὲ τὸν βραχινά του τυλιγμένον καὶ μοῦ ἔφερεν ὀλίγα πίτυρα καὶ μὲ ἐχάιδευσε, καὶ ἔκτοτε ποτὲ πλέον δὲν τὸν ἐδάγκασα, καὶ οὔτε θὰ τὸν δαγκάσω.»

Σημ. Συστάσεως. Ἐπειδὴ ἡ παρούσα αὐτοβιογραφία τῆς Μαύρης Ὠραιότητος εἶναι βιβλίον πολυσέλιδον, ἀλλὰ καὶ διδακτικώτατον, ἀπεφασίσθη νὰ δημοσιευθῇ ὀλόκληρον διὰ μιᾶς ἀντὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ τῆς «Ἐφ. τῶν Παίδων,» θὰ τεθῆ δὲ ἡ τιμὴ τοῦ τόσου εὐθηνῆ, ὥστε ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων νὰ δύνανται νὰ τὸ ἀγοράσωσιν. Ὅθεν διακόπτεται ἡ περαιτέρω δημοσίευσίς του διὰ τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΗΡΩΕΣ

(Διὰ τὴν Ἐφ. τῶν Παίδων.)

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

ὑπὸ Ζ.

Κατὰ τὸ 1850, χήρα τις πτωχὴ ἔζη μὲ τὸ παιδίον τῆς εἰς μικρὰν τινα κωμόπολιν τῆς Γαλλίας, κειμένην ἐπὶ τοῦ Αἰγείου. Ἦτο πλύστρα, μόλις δὲ καὶ μετὰ δυσκολίας κατάρθωνε νὰ ζῆ καὶ νὰ τρέφῃ τὸ ἕξαετὸς παιδίον τῆς, τρίβουσα καὶ κοπανίζουσα ἀπὸ πρωίας μέχρις ἑσπέρας, ἐνῶ ὁ μικρὸς Γιαννάκης, ἰσχνὸς ὡς γάτος τοῦ δρόμου ἀλλὰ στερεὸς καὶ εὐλύγιστος τὸ σῶμα, ἐξυπνος δὲ καὶ τρυφερὸς τὰ αἰσθήματα, ἔπαιζε μὲ ἄλλα παιδία ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ ὅπου ἔπλυνε ἡ μήτηρ του.